

Sılaya Mektup

— Seyran · 09 Mayıs 2012

'Dumanlı dumanlı oy bizim eller'

...yâren

dalgalarının ayağımızı yaktığı
topraktan denizimiz vardı
korkuları soyunup umutla daldığımız
mor sümbüllü bağların yaslandığı
sıralı dağımız vardı
eteklerinde esen poyrazla uslandığımız

gün yüzü görmemiş çeyizler
fırez yangını özlemlerle
beklerdi hasat vaktini
gün yanığında çatlamış eller
kibrit kutusuna doldururdu hayallerini
bir şairin ozansı mısralarındaki sözler
ağlatırdı taş duvarlar ardında bekleyen sevgiliyi
isterdi ki buğday başağını kiskandıran saçlar
dökülsün yaksın yârin sinesini

"Sarı saçlarına deli gönlümüBağlamışlar, çözülmüyor Mihriban.Ayrılıktan zor belleme ölümüGörmeyince
sezilmiyor Mihriban."

davulun gümbür gümbür sesine dizilirdi
babaların boy boy kızları
ak topuklu gelinlerin bastığı yeri inletirdi
yağız yiğitlerin sevda zılgıtları

...yâren

ben biraz geç doğmuşum
belki de biraz erken ölmüşüm
dört duvar arasında demir ranzalara yaslanıp da
tutsak şiirler yazmamışım

bundan mıdır kalemimi hür bırakmayışım
çocukluğumun gerçeklerini çalıp da
bir hayalin gölgesine bağdaş kuruşum

"Bugün ağla çocuğum, yarın ağlayamazsın!Şimdi anladığını sonra anlayamazsın! "

ey gözleri âmâ hayat
göğsümde büyüttüğüm zindanımda
el yordamıyla buluyorsun beni
tuttuğun dallarımdan sallayıp sirkelerken
kırılıyorsun en onulmaz yerlerimi
bilmiyor sormuyor görmüyorsun ki
kalemin boyu aşmışsa yazdıklarımı
sığmıyorsa ak pak bir kağıda
kaybettiklerim aradıklarımın
teminatıdır usta

"Ey hep bir kelime arayan kalbimSonra arayan tekrar arayan kalbim"

doludizgin koşan bir güzel adam vardı
atından bile hızlı koşardı
zamanın ötesine yırtıp karanlığın bağrını
bir güneş gibi doğardı
usta neydi ki uzak, neresi en uzak

"İlle gerek mi özlediğimi söylemekya da sevdiğimi seniHem gelecek günlere bıraktım seninle
olmayıseninle ölmeyi bir güzelseninle"

...yâren

körpe bir gelinin sırma telleri gibi
dökülürken üstümüze
annemle yaşıt söğüdün dalı
sol göğsünden çıkarırdı kirvem
baba yadigârı altın tabakasını
bir çiğit tanesinin yorduğu elleriyle
kaçak tütününe sarardı umutlarını
dinlerken mahzuni bir sazın feryadını
buğulu bir bardağın ardında saklardı

kirvem gözyaşlarını

"Deli gönlüm aktı gitti engineÇok boyandım çok çiçekler rengineBir Mahzuni demiş oldum
kendimeOlmaz olsun atamadım ben beniBen beni, kendimi, canımı özümü"

buralarda çerçevelerdeki
resimler bile yabancı
çok sonradan öğrendim ki
gözlerimde duranlar ne yolcu ne de bir hancı

"Nurşani'yim gündüz geceBenim derdim nice niceMeğer hayat bir bilmeceBilemedim vah vah"

ağlamayı çoktan unutmuş gözlerimi
nasıl avuturum nisan yağmurlarıyla
hangi bahar yazından kaçabilir ki
tomurcuğa durmuş yüklü dallarıyla

"Memleketim Maraş Emekçi adımYoruldu gençliğim yoruldu tadımKendimi kimseye anlatamadımDilim
seni arar oldum nerdesin"

...yâren

bir martının acı çığılı bölüyor
düşlerimi orta yerinden
toplu bir yalnızlık üstüme geliyor
bir bilinmeze giderken
sorma bana ne zaman neden

"Bedenim hür değil, mühlet ver bana,Er veya geç çıkıp geleceğim sana;-Ihlamurlar çiçek açtığı zaman! ..."

Kahramanmaraş'ın değerli şairleri Necip Fazıl Kısakürek, Cahit Zarifoğlu, Erdem Beyazit, Bahattin Karakoç, Abdürrahim Karakoç'un kalemlerinden,değerli ozanları Aşık Mahzuni Şerif,Aşık Ali Nurşani, Ozan Emekçi'nin gönül ezgilerinden kesitlerle doğduğum ama doyamadığım memlektime naçizane bir mektup...
Fotoğraf:Oğuz KarakoçSeyran Tankuş